

words ฟรีดา แมกแฟดเดน เขียน

ดวงพร ตะโพนทอง แปล

FREIDA McFADDEN

ผู้ต้องขัง

THE

INMATE



คนที่ทำความเข้าใจคดีทั้งหมดเอาไว้อาจไม่ใช่คนที่อยู่ในห้องขัง...

Sometimes people do exactly what you think
they're going to do,
and they still manage to disappoint you.

บางครั้งผู้คนก็ทำในสิ่งที่คุณคาดไว้แล้วทุกอย่าง
และพวกเขาก็ยังหาทางทำให้คุณผิดหวังได้อยู่ดี

— ฟรีดา แมกแฟลเดน

words

words without boundaries

ผู้ต้องขัง The Inmate

ฟรีดา แมกแฟลเดน
เขียน

ดวงพร ตะโพนทอง
แปล

“เขากำลังอ่านหนังสือพิมพ์ด้วยท่าที่เหมือนนั่งอยู่บนรถประจำทาง
ราวกับว่าพวกเราไม่ได้ถูกล้อมรอบด้วยรั้วลวดหนาม
พร้อมด้วยป้อมสังเกตการณ์ขนาดยักษ์เรียงรายรอบทิศ”

- ฟรีดา แมกแฟลเดน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ



ผู้ต้องขัง

The Inmate

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com    @amarinbooks   Words publishing

Copyright © Freida McFadden, 2022

First published in the United States in 2022 by Hollywood Upstairs Press

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8589-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณาวี • บรรณาธิการ ชนมน วังทิพย์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก สิริรัตนา นวลนุ่ม

ออกแบบรูปเล่ม กันติศา เพชรพรหมรักษ์ • คอมพิวเตอร์ นางนุช ศรีสุขโช

พิสูจน์อักษร ปุณยวิชัย พันธุ์แก้ว, อัมไพวรรณ ยศศิริพันธุ์

คำนำสำนักพิมพ์

อย่าไวใจทาง อย่าวางใจคน

คุณอาจเคยได้ยินคำเตือนเชยๆ ทำนองนี้มาแล้วไม่รู้กี่สิบครั้ง แต่มันไม่สลักสำคัญอะไรนักหรอก ตราบใดที่คุณยังไม่เคยได้รับบทเรียนราคาแพงจากการไวใจใคร

แต่ชีวิตของบรูค ซัลลิแวน ใน*ผู้ต้องขัง* ไม่ใช่แบบนั้น เพื่อตระหนักถึงความจริงข้อนี้ เธอเคยเกือบต้องจ่ายด้วยชีวิต และถึงอย่างนั้น การบอกให้อย่าไวใจทาง อย่าวางใจคน ก็ยังไม่เคยเป็นเรื่องง่าย เพราะคนที่ดูจะอันตรายและไม่น่าไวใจที่สุดล้วนเป็นคนใกล้ชิดที่เธอรัก

ตลอดเรื่องราวที่เต็มไปด้วยความไม่น่าไว้วางใจทั้งนอกและในห้องขัง ฟรีดา แมกแฟตเดน ก็ยังล่อหลอกให้เราติดกับซ้ำแล้วซ้ำเล่า ด้วยเบาะแสเล็กๆ น้อยๆ และลีลาการเล่าเรื่องอันเป็นเอกลักษณ์ เราจึงอยากขอรับรองคุณ เช่นเคย นอกจากเตรียมตัวเผื่อเวลาดำดิ่งเข้าไปในหนังสือเล่มนี้สักอย่างน้อยสามสี่ชั่วโมง คุณต้องไม่ลืมเตรียมใจให้พร้อม อย่าไวใจทาง อย่าวางใจตัวละครไหน

เพราะคุณก็น่าจะรู้ว่า “ใคร” ที่ไม่น่าไวใจที่สุด ☺

words

คำนำผู้แปล

The Inmate หรือชื่อภาษาไทยว่า *ผู้ต้องขัง* ผลงานของคุณพริดา แมกแพตเดน นักเขียนที่หลายคนคุ้นชื่อกันดี เรื่องนี้ถือเป็นอีกหนึ่งเรื่องราวที่สะกิดใจผู้อ่านตั้งแต่หน้าแรกไปจนถึงหน้าสุดท้าย เรื่องเล่าผ่านมุมมองของ “บรูค ซัลลิแวน” พยาบาลเวชปฏิบัติคนใหม่ที่ต้องไปทำงานในเรือนจำ ความมั่นคงสูงสุด สถานที่ที่เต็มไปด้วยแรงกดดันและความลับดำมืดที่รอวันถูกเปิดเผย ทุกบทเต็มไปด้วยความตึงเครียดและปริศนาที่ค่อยๆ คลี่คลาย ทำให้เมื่อเริ่มอ่านแล้วต้องอ่านต่อไปจนจบ

เสน่ห์ของเรื่องนี้อยู่ที่การเล่าที่กระชับ เข้มข้น และเต็มไปด้วยการหักมุมที่คาดไม่ถึง คุณพริดา แมกแพตเดน สามารถสร้างบรรยากาศกดดันและน่าติดตามได้อย่างแนบเนียน การดำเนินเรื่องพาผู้อ่านเข้าไปอยู่ในความสับสนของตัวละคร และบางครั้งก็เฟลอลหลงทางไปพร้อมๆ กัน เจื่อนำและปริศนาซ้อนปริศนาที่ปรากฏขึ้นเรื่อยๆ กลายเป็นเสน่ห์ที่ทำให้หนังสือเล่มนี้ “วางไม่ลง” จนถึงหน้าสุดท้าย

สำหรับผู้แปลแล้ว การได้แปลผลงานของคุณพริดาถือเป็นทั้งเกียรติและความท้าทายอย่างยิ่ง เป้าหมายสำคัญคือการถ่ายทอดอารมณ์ ความเข้มข้น และน้ำเสียงของต้นฉบับออกมาให้ผู้อ่านภาษาไทยได้สัมผัสอย่างครบถ้วนที่สุด ตั้งแต่การเลือกใช้ถ้อยคำ การเว้นจังหวะ ไปจนถึงการปรับภาษาให้ลื่นไหล จึงเป็นสิ่งที่ผู้แปลให้ความสำคัญ เพื่อให้ผู้อ่านได้ดื่มด่ำกับความสนุกและความลุ้นระทึกในแบบเดียวกับต้นฉบับ

งานแปลหนังสือไม่ใช่เพียงการถ่ายทอดความหมายของถ้อยคำ แต่ยังหมายถึงการทุ่มเททั้งร่างกายและแรงใจเพื่อเชื่อมโลกสองภาษาเข้าด้วยกัน

แม้ผู้แปลจะยังเป็นเหมือน “เปิด” ที่ผ่านงานแปลมาหลากหลายแนว แต่การได้ก้าวเข้าสู่วงการหนังสือแปลถือเป็นทั้งความภาคภูมิใจและเป้าหมายที่ไฝ่ฝัน เพราะการแปลหนังสือคือความท้าทายที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ทั้งในด้านวินัย ความสม่ำเสมอ และความตั้งใจจริงในการมอบประสบการณ์ที่ดีที่สุดให้ผู้อ่าน

สุดท้ายนี้ ผู้แปลขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาไม่ว่าจะได้อ่านที่บ้าน ในร้านหนังสือ หรือในงานสัปดาห์หนังสือ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ เมื่อเปิดอ่านแล้ว เราจะได้ออกเดินทางร่วมกันไปในโลกของผู้ต้องขังเล่มนี้ และขอขอบคุณครอบครัว เพื่อนพี่น้องที่รัก และทุกแรงสนับสนุนที่ทำให้งานแปลเล่มนี้มีความหมายและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นสำหรับผู้แปล

ดวงพร ตะโพนทอง

บทที่ 1

ปัจจุบัน

ขณะนี้ ประตูลิโงจํการะแทกปิดเสียงดังไล่หลัง ฉันก็เริ่มตั้งคำถามต่อทุกการตัดสินใจในชีวิต

ฉันไม่ได้อยากอยู่ที่นี้ตอนนี้เลย ไม่สักนิด ใครจะอยากอยู่ในเรือนจำความมั่นคงสูงสุดบ้างล่ะ ฉันกลัวพ่นน้เลยว่ไม่มีทรวก ถ้าคุณมาอยู่หลังกำแพงนี้ แสดงว่าคุณคงเคยเลือกทางเดินชีวิตอย่างผิดพลาดมาบ้างแล้ว

แน่นอนว่าฉันก็เคย

“ชื่ออะไร”

ผู้หญิงในชุดเครื่องแบบเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์สีน้ำเงินเงยหน้ามองฉันจากอีกฝั่งของฉากกั้นกระจกที่อยู่ถัดเข้ามาจากทางเข้าเรือนจำ ดวงตาเธอไร้ประกายและแข็งทื่อ และดูเหมือนไม่ได้อยากอยู่ที่นี้มากไปกว่าฉันเลย

“บรูค ซัลลิแวน ค่ะ” ฉันกระแอม “ฉันนัดกับโดโรที คุณช้ ไว้แล้วนะค่ะ”

เธอก็มองมองกระดาดาชนคลิปปอร์ตตรงหน้าก่อนกวาดตาอ่านรายชื่อโดยไม่แสดงท่าทีว่าได้ยินสิ่งที่ฉันพูดหรือรู้ว่าฉันมาที่นี้ทำไม ฉันขำเลื่อมองพื้นที่พักรอเล็ก ๆ อันว่างเปล่าด้านหลังซึ่งมีเพียงชายชราผิวเหี่ยวยื่นคนหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้พลาสติก เขากำลังอ่านหนังสือพิมพ์ด้วยท่าทีเหมือนนั่งอยู่บนรถประจำทาง รวากับว่าพวกเราไม่ได้ถูกล้อมรอบด้วยรั้วลวดหนามพร้อมป้อมสังเกตรณขนาดยักษ์ซึ่งกระจายตัวอยู่รอบทิศ

หลังจากรู้สึกเหมือนผ่านไปหลายนาที่ เสียงออดก็ก้องกังวานไปทั่วห้อง – ดังมากจนฉันสะดุ้งและเปลอก้าวถอยหลังหนึ่งก้าว ประตูลูกกรงสีแดงทางขวามือค่อย ๆ เลื่อนเปิด เผยให้เห็นโถงทางเดินยาวพร้อมแสงไฟสลัว

ฉันจ้องมองโถงทางเดิน ขาแข็งที่อึด้าวไม่ออก “ให้...ให้ฉันเข้าไปเลยไหมคะ”

เจ้าหน้าที่หญิงเงยหน้ามองฉันด้วยสายตาว่างเปล่า “คะ - เข้าไปเลย คุณจะต้องผ่านการตรวจรักษาความปลอดภัยตรงสุดทางเดิน”

เธอพยักพยิตไปทางโถงทางเดินมืดๆ ความเย็นเยือกแล่นผ่านร่าง ขณะที่ฉันเดินอย่างกล้าๆ กลัวๆ ผ่านประตูลูกกรงเหล็กซึ่งเลื่อนปิดอีกครั้ง พร้อมเสียงลงกลอนตึงตังตึงสนั่น ฉันไม่เคยมาที่นี่ การสัมภาษณ์งานเกิดขึ้นทางโทรศัพท์ และพัศดึกก็กระตือรือร้นอยากจ้างฉันมากจนไม่รู้สึกรู้ว่าเราจำเป็นต้องพบหน้ากันก่อนด้วยซ้ำ - มีแค่เรซูเม่กับจดหมายแนะนำก็เพียงพอแล้ว ฉันเซ็นสัญญาจ้างหนึ่งปีและส่งแฟกซ์มาที่นี่เมื่อสัปดาห์ก่อน

แล้วตอนนี้ฉันก็อยู่ตรงนี้ และต้องอยู่ต่อไปอีกตลอดหนึ่งปีข้างหน้า
นี่คือเรื่องผิดพลาด ฉันไม่ควรมาที่นี่เลย

ฉันหันกลับไปมองลูกกรงเหล็กสีแดงที่ปิดอย่างแรงไปก่อนหน้านี้ ยังไม่สายเกินไปหรอกนะ ต่อให้เซ็นสัญญาไปแล้ว ฉันก็มั่นใจว่ายังถอนตัวได้ ฉันยังกลับหลังหันและออกไปจากที่นี่ได้ ฉันไม่จำเป็นต้องอยู่ที่นี่เหมือนพวกที่อยู่ในเรือนจำ

ฉันไม่อยากได้งานนี้เลย ให้ฉันทำงานอะไรก็ได้ขอแค่ไม่ใช่งานนี้ แต่ฉันสมัครทุกงานที่อยู่ในระยะเดินทางหนึ่งชั่วโมงจากเมืองเรเกอร์ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของนิวยอร์กไปแล้ว และเรือนจำแห่งนี้เป็นที่เดียวที่เรียกสัมภาษณ์นี้เป็นตัวเลือกสุดท้ายของฉัน และฉันก็รู้สึกโชคดีที่ได้งานนี้มา

ดังนั้นฉันจึงก้าวเดินต่อไป

ที่จุดตรวจรักษาความปลอดภัยตรงสุดโถงทางเดินมีชายคนหนึ่งยืนคุมประตูเหล็กบานที่สอง เขาน่าจะอายุราวสี่สิบ ผมสั้นเกรียนแบบทหาร และสวมเครื่องแบบสีน้ำเงินสะอาดเรียบร้อยแบบเดียวกับผู้หญิงสายตาดำเ็นซาที่โต๊ะต้อนรับด้านหน้า ฉันก้มมองป้ายชื่อที่หนีบอยู่บนกระเป๋านำออกเลื้อของเขา เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์สตีเวน เบนต์

“หวัดดีค่ะ!” ฉันทักทายด้วยน้ำเสียงที่ตัวเองก็รู้ว่าเรงเกินไปหน่อย แต่ก็หยุดไม่ได้ “ฉันชื่อบรูค ชัลลิแวน วันนี้เป็นวันแรกที่เริ่มทำงานที่นี่ค่ะ”

เบนตันไม่แสดงสีหน้าใด ๆ ขณะที่ดวงตาสีเข้มกวาดมองฉันตั้งแต่หัวจรดเท้า ฉันกระอักกระอ่วนขึ้นมาพลางนึกย้อนถึงเสื้อผ้าทุกชุดที่ตัวเองเลือกเมื่อเช้านี้ เมื่อต้องทำงานในเรือนจำชายความมั่นคงสูงสุด ฉันก็คิดว่าไม่ควรแต่งตัวส่อไปในทางที่อาจถูกมองว่ายั่ววนได้ จึงเลือกสวมกางเกงสแล็กสีดำทรงบูตคัต จับคู่กับเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีดำนวลละมุน แม้อุณหภูมิข้างนอกจะเกือบแตะแปดสิบองศาฟาเรนไฮต์ ซึ่งนับว่าเป็นหนึ่งในวันอันร้อนระอุช่วงท้ายฤดูร้อน และฉันก็เริ่มเสียใจที่เลือกใส่สีดำทั้งตัว แต่การแต่งตัวแบบนี้ก็เป็นทางเลือกที่ช่วยให้ฉันโดนจับจ้องน้อยที่สุด ผมสีเข้มถูกรวบไว้เป็นหางม้าเรียบ ๆ เครื่องสำอางที่ใช้ก็มีแค่คอนซิลเลอร์ปกปิดรอยคล้ำใต้ตาแล้วก็ลิปสติกสีเดียวกับริมฝีปากที่ฉันแต้มไปแค่นี้ดหน่อย

“คราวหน้า” เขาเอ่ย “ห้ามใส่ส้นสูง”

“อ้อ!” ฉันก็ลองมองรองเท้าส้นหนาสีดำของตัวเอง ไม่มีใครแนะนำฉันเรื่องระเบียบการแต่งกายเลยสักนิด เรื่องรองเท้ายังไม่ต้องพูดถึง “เออ ก็ไม่ได้สูงมากนะคะ แล้วก็รองเท้าส้นหนา-ไม่ใช่แบบส้นแหลมหรืออะไรทำนองนั้น ฉันไม่คิดว...”

ฉันกลืนคำโต้แย้งกลับเข้าไปเมื่อเบนตันจ้องหน้าฉันเขม็ง ห้ามใส่ส้นสูงรับทราบ

เบนตันนำกระเป๋าถือของฉันไปสแกนผ่านเครื่องตรวจจับโลหะ จากนั้นฉันเองก็เดินผ่านเครื่องตรวจจับที่มีขนาดใหญ่กว่า ฉันยิ่งมุกตลกผิดไปว่ารู้สึกเหมือนอยู่ที่สนามบิน แต่สัมผัสได้ว่าผู้ชายคนนี้ไม่ชอบเรื่องตลกเท่าไร คราวหน้าห้ามใส่ส้นสูง ห้ามเล่นมุก

“ฉันมีนัดกับโตโรที คุณช้ ค่ะ” ฉันบอกเขา “เธอเป็นพยาบาลที่นี่”

เบนตันคราวตอบเบา ๆ “คุณก็เป็นพยาบาลเหมือนกันหรอ”

“พยาบาลเวชปฏิบัติ¹ ค่ะ” ฉันแก้คำพูดของเขา “ฉันจะมาทำงาน

¹ พยาบาลวิชาชีพที่มีความเชี่ยวชาญและผ่านการอบรมเฉพาะทางเพิ่มเติม สามารถวินิจฉัยโรคเบื้องต้น สั่งยา วางแผนการรักษา และดูแลผู้ป่วยได้ในระดับปฐมภูมิใกล้เคียงกับแพทย์

ที่คลินิกของที่นี่ค่ะ”

เขาเลิกคิ้วใส่ “โชคดีแล้วกัน”

ฉันไม่แน่ใจว่าเขาหมายถึงอะไรกันแน่

เบนตันกดปุ่ม แล้วเสียงอดแสบแก้วหูก็ดังก้องอีกครั้ง ก่อนที่ประตู
ทรงเหล็กชุดที่สองจะเลื่อนเปิด เขาชี้บอกให้ฉันเดินตามโถงทางเดินไปยัง
หอผู้ป่วยของเรือนจำ ตามโถงทางเดินอบอวลไปด้วยกลิ่นสารเคมีแปลกๆ
ส่วนหลอดไฟฟลูออเรสเซนต์เหนือศีรษะก็กะพริบติดๆดับๆ ตลอดทุกย่างก้าว
ฉันหวาดหวั่นสุดหัวใจไปทั่วว่าจะมีนักโทษโผล่มาจากไหนไม่รู้แล้วพาดฉัน
จนตายด้วยร่องเท้าสั้นสูงข้างหนึ่งของฉันเอง

ฉันเลี้ยวซ้ายตรงมุมสุดโถงทางเดินและพบผู้หญิงคนหนึ่งยืนรออยู่ เธอ
น่าจะอายุราวๆ หกสิบ ผมสีเทาขอยสั้น ท่าทางแข็งแรง - บางอย่างในตัวเธอ
ชวนรู้สึกคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก แต่ฉันก็นึกไม่ออกว่าคืออะไร เธอสวม
ชุดสครับ² สีกรมท่าต่างจากเจ้าหน้าที่คนอื่น แต่ที่เหมือนกับทุกคนที่ฉันเจอ
มาในเรือนจำนี่ก็คือ เธอไม่ยิ้ม ฉันสงสัยว่าการยิ้มผิดกฎที่นี่หรือเปล่า คงต้อง
กลับไปดูสัญญาจ้างงานเสียหน่อย พนักงานอาจถูกเลิกจ้างได้หากหลุดยิ้ม

“บรูค ซัลลิแวน ไช้ใหม่” เธอถามห้วนๆ ด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำกว่าที่ฉัน
คาดไว้

“ใช่ค่ะ คุณคือโดโรที่ไช้ใหม่ค่ะ”

ไม่ต่างจากเจ้าหน้าที่ด้านหน้า เธอมองฉันตั้งแต่หัวจรดเท้า แล้วก็
เช่นกัน เธอดูผิดห้วงอย่างยิ่งจากสิ่งที่ได้เห็น “ห้ามใส่สั้นสูง” เธอบอกฉัน

“รู้ค่ะ ฉัน-”

“ถ้ารู้แล้วจะใส่มากทำไม”

“คือว่า...” ใบหน้าฉันร้อนผ่าว “ฉันเพิ่งรู้ค่ะ”

เธอรับฟังคำตอบอย่างไม่เต็มใจนักและตัดสินใจไม่บังคับให้ฉันเข้าร่วม

²ชุดเสื้อแขนสั้น กางเกงขายาวทรงหลวม สีเรียบๆ ไม่มีกระดุมหรือซิป เป็น
รูปแบบจำลองของบุคลากรทางการแพทย์ โดยเฉพาะในพื้นที่ที่ต้องการความสะอาด
และคล่องตัว เช่น ห้องผ่าตัด คลินิก หรือห้องฉุกเฉิน

การปฐมนิเทศในสภาพเท้าเปล่า เธอกลัวมือเรียก ฉันจึงเดินตามเธอไปสู่
โถงทางเดินอย่างว่าง่าย ด้านนอกของหอผู้ป่วยมีกลิ่นสารเคมีแบบเดียวกับที่
ได้กลิ่นไปทั่วทั้งเรือนจำ แสงไฟจากหลอดฟลูออเรสเซนต์ก็กะพริบติด ๆ ดับ ๆ
เช่นกัน แก้วพลาสติกวางเรียงชิดผนังแต่ไม่มีใครนั่ง โตโรที่เดินไปที่ห้องหนึ่ง
แล้วเปิดประตูอย่างแรง

“นี่คือห้องตรวจของคุณ” เธอบอกฉัน

ฉันชะโงกหน้าเข้าไปดู ห้องนี้มีขนาดประมาณครึ่งเดียวของห้องตรวจ
ในคลินิกดูแลผู้ป่วยฉุกเฉินในย่านควีนส์ที่ฉันเคยทำงานอยู่ แต่นอกเหนือ
จากนั้นก็ดูเหมือนกัน มีเตียงตรวจอยู่กลางห้อง แก้วใส่ตุลให้ฉันนั่ง และ
โต๊ะทำงานเล็กๆ หนึ่งตัว

“ฉันจะมีห้องทำงานไหมคะ” ฉันถาม

โตโรที่สายศีรษะ “มีโต๊ะทำงานอยู่ในนั้นแล้ว ไม่เห็นหรือไง”

แปลว่าฉันต้องนั่งเขียนบันทึกการตรวจรักษาโดยที่มีผู้ป่วยคอยมองอยู่
ข้างหลังอย่างนั้นหรือ “แล้วคอมพิวเตอร์ล่ะคะ”

“เวชระเบียนทั้งหมดเป็นแบบกระดาษ”

พอได้ยินแบบนี้ฉันก็อึ้งไปเลย ฉันไม่เคยทำงานในที่ที่ใช้เวชระเบียน
กระดาษมาก่อน ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ายังมีที่ไหนอนุญาตให้ใช้เวชระเบียนกระดาษอยู่
แต่ฉันคิดว่ากฎของเรือนจำคงต่างออกไปเล็กน้อย

โตโรที่ชี้ไปที่ห้องข้างๆ ถัดจากห้องตรวจ “นั่นคือห้องเก็บเวชระเบียน
ใช้บัตรประจำตัวของคุณเปิดประตูห้องได้ เดี่ยวเราจะทำบัตรให้ก่อนคุณ
เลิกงาน”

เธอยกบัตรของตัวเองขึ้นแตะบริเวณเครื่องสแกนบนผนัง เสียงคลิก
ดังก้อง เธอเปิดประตูห้อง เผยให้เห็นห้องเล็กๆ ผืนวอร์ระที่เต็มไปด้วยตู้เก็บ
เอกสารจำนวนมหาศาล นี่มันห้องตกรกชัด ๆ

“ที่นี่มีหมอคอยดูแลไหมคะ” ฉันถาม

เธออีกรักก่อนตอบ “ดร.วิตเทนเบิร์กดูแลเรือนจำอยู่ประมาณหกแห่ง
คุณคงไม่ค่อยได้เจอเขาหรอก แต่โทรติดต่อได้ตลอดนะ”

ฉันฟังแล้วไม่สบายใจเลย ที่คลินิกดูแลผู้ป่วยฉุกเฉิน ฉันไม่เคย

ต้องทำงานคนเดียว แต่คงเพราะเคลสของที่นี่รุนแรงกว่าสิ่งที่จะได้เจอที่นั่น
อย่างน้อยฉันก็หวังให้เป็นอย่างนั้น

จุดเย็บผมหมดไปคือห้องเก็บอุปกรณ์ ห้องนี้คล้ายคลึงกับห้องเก็บ
อุปกรณ์ที่คลินิกดูแลผู้ป่วยฉุกเฉิน แต่แน่นอนว่าเล็กกว่า – และต้องใช้
บัตรประจำตัวเพื่อเข้าห้องด้วย ภายในห้องมีผ้าพันแผล อุปกรณ์เย็บแผล
รวมถึงถัง ท่อ และสารเคมีหลากหลายชนิด

“หน้าที่จ่ายยาเป็นของฉันคนเดียว” โดโรทีกว่า “คุณแค่เขียนใบสั่งยา
แล้วฉันจะจ่ายยาให้ผู้ป่วยเอง ถ้ามีอะไรขาดไปเราก็สั่งซื้อเพิ่มได้”

ฉันเช็ดมือขึ้นหิ้งกับทางเกสแล็กสีดำ “ค่ะ ได้ค่ะ”

โดโรทิมองฉันอยู่นานก่อนพูด “ฉันรู้ว่าคุณกังวลเรื่องการทำงานใน
เรือนจำความมั่นคงสูงสุด แต่คุณรู้ไว้นะว่า พวกเขาจะรู้สึกขอบคุณที่คุณช่วย
ดูแล ตราบใดที่คุณเป็นมืออาชีพก็จะไม่เจอปัญหาอะไรหรอก”

“ค่ะ...”

“อย่าเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวเด็ดขาด” เธอเน้นริมฝีปากเป็นเส้นตรง
“อย่าบอกใครว่าคุณพักที่ไหน ห้ามเล่าอะไรก็ตามเกี่ยวกับชีวิตตัวเองให้ใครฟัง
ห้ามติดรูปไว้ในห้องด้วย คุณมีลูกไหม”

“ฉันมีลูกชายค่ะ”

โดโรทิมองฉันอย่างประหลาดใจ เธอคงคิดว่าฉันจะปฏิเสธ คน
ส่วนใหญ่มักแปลกใจเมื่อฉันบอกว่ามีลูกแล้ว ฉันอายุยี่สิบแปดแล้วก็จริง
แต่ยังดูอ่อนกว่าวัยมาก แม้ฉันจะรู้สึกที่ตัวเองแก่กว่านั้นก็ตาม

ฉันหน้าตาเหมือนคนยังเรียนไม่จบ ขณะที่รู้สึกที่ตัวเองเหมือนคน
อายุห้าสิบ นี่ละชีวิตฉัน

“อืม” โดโรทีกว่า “อย่าพูดถึงลูก จงเป็นมืออาชีพอยู่เสมอ ฉันไม่รู้
หรอกนะว่าที่ทำงานเก่าของคุณทำงานกันยังไง แต่พวกเขาไม่ใช่เพื่อนของคุณ
พวกเขาคืออาชญากรที่ก่อคดีอุกฉกรรจ์มา และหลายคนต้องโทษจำคุก
ตลอดชีวิต”

“ฉันรู้ค่ะ” ไซ้ รู้ซึ่งเลยละ

“และที่สำคัญที่สุด...” ดวงตาสีฟ้าเย็บเย็บของโดโรทีก้องฉันเขม็ง

“คุณต้องจำไว้ว่า ขณะที่พวกเขาส่วนใหญ่มาหาคุณด้วยเหตุผลอันสมควร บางคนก็มาเพื่อเอายา ห้างเก็บยาของเรามียาเสพติดอยู่ไม่มาก ซึ่งสำรองไว้ใช้ในกรณีจำเป็นเท่านั้น อย่าให้พวกเขาหลอกให้คุณสั่งจ่ายยาเพื่อเอาไปเสพ หรือขายต่อเด็ดขาด”

“แน่นอนค่ะ...”

“อีกอย่าง” เธอกล่าวเสริม “ห้ามรับสิ่งตอบแทนใดๆ แลกกับการสั่งจ่ายยาเสพติด ถ้ามีใครยื่นข้อเสนอทำนองนั้นให้คุณต้องมาบอกฉันทันที”

ฉันสูดลมหายใจเข้า “ฉันไม่มีวันทำแบบนั้นค่ะ”

โตโรที่มองฉันด้วยสายตาคมกริบ “ก็นะ คนก่อนหน้านี้ก็พูดอย่างนี้ แต่ตอนนี้เธอดันทำให้ตัวเองต้องไปลงเอยในสถานที่แบบเดียวกับที่นั่นซะแล้ว”

ฉันพูดไม่ออกไปชั่วขณะ ตอนพัสดินดัลล์มาชัน ฉันเคยถามถึงคนที่ทำงานตำแหน่งนี้มาก่อน เขาบอกว่าเธอลาออกด้วย“เหตุผลส่วนตัว” แต่ไม่ได้เล่าเลยว่าเธอถูกจับข้อหาค้ายาเสพติดให้นักโทษ

พอคิดว่าคนที่เคยทำงานตำแหน่งเดียวกันตอนนี้กลายเป็นนักโทษเสียเองฉันก็สะเทือนใจขึ้นมา ฉันเคยได้ยินว่าถ้าลองได้เข้าไปอยู่ในระบบเรือนจำแล้วก็ยากมากที่จะหลุดออกมาได้ บางทีสำหรับคนที่ทำงานที่นี่ก็คงไม่ต่างกัน

โตโรที่สังเกตเห็นสีหน้าของฉันแล้วก็ดูมีท่าทีอ่อนลงเล็กน้อย “ไม่ต้องกังวลหรอก” เธอกล่าว “ไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิด จริงๆ แล้วก็เหมือนงานทางการแพทย์อื่นๆ นั่นละ คุณตรวจผู้ป่วย รักษาให้พวกเขาดีขึ้น แล้วก็ส่งพวกเขากลับไปใช้ชีวิต”

“ค่ะ...” ฉันลุ่มพ่ายทอย “ฉันแค่อยากรู้ว่า...ฉันต้องรับหน้าที่ตรวจนักโทษทุกคนในเรือนจำเลยหรอคะ แบบว่า หรือฉันต้องดูแลแค่บางส่วนไม่ก็...”

เธอยิ้มมุมปาก “ไม่จ้ะ เป็นงานของคุณทั้งหมดเลยยัยหนู คุณต้องตรวจทุกคน มีปัญหาอะไรไหม”

“ไม่มีค่ะ ไม่มีปัญหา” ฉันตอบ

แต่ความจริงแล้วฉันโกหก

เหตุผลจริงๆ ซึ่งทำให้ฉันลังเลที่จะรับงานนี้ไม่ใช่ความกลัวว่าจะโดนนักโทษฆ่าตายด้วยรองเท้าของตัวเอง แต่เป็นผู้ต้องขังคนหนึ่งในเรือนจำแห่งนี้ คนที่ฉันเคยรู้จักเมื่อนานมาแล้วและไม่อยากเจออีกเลย

แต่ฉันบอกใครก็ได้ไม่ได้ ฉันไม่อาจเปิดเผยว่าชายผู้เป็นแฟนคนแรกของตัวเองคือผู้ต้องขังในเรือนจำความมั่นคงสูงสุดเรเกอร์ และกำลังรับโทษจำคุกตลอดชีวิตโดยไม่มีสิทธิ์ได้รับการลดหย่อนโทษ

และฉันก็คือคนที่ทำให้เขาต้องมาอยู่ที่นี่

บทที่ 2

ตอน ขับรถโตโยต้าสีน้ำเงินคันเก่าเข้ามาถึงถนนหน้าบ้านพ่อแม่ ฉันก็มีบัตรประจำตัวเคลือบพลาสติกของเรือนจำเรเกอร์อยู่ในกระเป๋าถือแล้วเรียบร้อย โตโรที่เตือนฉันด้วยน้ำเสียงน่ากลัวว่าอย่าปล่อยให้บัตรตกไปอยู่ในมือของคนไม่ดี แต่จากสิทธิ์การเข้าถึงที่มี ฉันก็ค่อนข้างมั่นใจว่าสิ่งที่พวกคนไม่ดีทำได้น่าจะมีเพียงขโมยพลาสติกเตอร์ปิดแผลและแอบใช้ห้องน้ำพนักงานเท่านั้น ถึงอย่างนั้นฉันก็จะปกป้องมันด้วยชีวิต

แม้จะจากลาเมืองนี้ไปพร้อมความชื่นชมเมื่อกว่าสิบปีก่อน ฉันก็ยังรักช่วงเวลาที่ได้เติบโตมาในเมืองเรเกอร์ ที่นี่คือเมืองที่งดงาม มีต้นไม้ทุกมุมถนน บ้านเก่าสวยราวกับภาพวาด และเพื่อนบ้านที่ไม่หลบสายตาตอนที่ตอนเดินสวนกันบนถนนเหมือนผู้คนในควีนส์ อีกทั้งเมื่อแหงนมองฟ้ายามค่ำคืน ก็จะเห็นกลุ่มดาวแต่ละกลุ่มเรียงรายกันอย่างชัดเจน ไม่ใช่แค่จุดแสงส้มๆ ไม่กี่จุดที่อาจเป็นแค่แสงไฟจากเครื่องบิน

นี่ละคือที่ที่เหมาะสมต่อการเติบโตของเด็กคนหนึ่ง นี่ละคือสิ่งที่ครอบครัวเล็กๆ ของฉันต้องการ

ฉันจอดรถไว้ด้านนอกโรงรถที่จุได้สองคัน ยังคงเหมือนสมัยก่อน ตอนพ่อแม่จอดรถในโรงรถ ส่วนฉันต้องจอดไว้ด้านนอกหรือไม่ก็ริมถนน นิสัยเดิมแก่ยากนะ ฉันยังคิดว่าบ้านนี้เป็นของพ่อแม่อยู่เลย แม้จะไม่ใช่อีกต่อไปแล้วก็ตาม บ้านเป็นของฉัน - เป็นของฉันแล้วทุกอย่าง

ท้ายที่สุด ทั้งคู่ก็เสียชีวิตแล้ว

ตอนฉันไขกุญแจประตูหน้า เสียงจากโทรทัศน์ลอยแว่วมาถึงโถงทางเข้า ตามมาด้วยกลิ่นเนื้อที่กำลังปิ้ง ฉันหลับตาลงชั่วขณะ ปล่อยให้ตัวเอง

จินตนาการถึงโลกอีกใบที่ฉันกลับบ้านมาเจอครอบครัว และคนรักของฉัน
ก็ทำอาหารมื้อค่ำอยู่ในครัว

แต่แน่ละ นั่นเป็นไปได้แค่จินตนาการ ไม่เคยมีคนรักคนไหนในชีวิต
ของฉันที่คบกันนานพอจะอยู่ทำอาหารมื้อค่ำได้เลย ฉันเริ่มสงสัยแล้วว่า
จะมีวันนั้นไหม กลิ่นอาหารหอม ๆ นั้นเป็นฝีมือของพี่เลี้ยงเด็กผู้จิตใจดี
พอจะทำอาหารไว้ให้

“หวัดดี” ฉันส่งเสียงเรียก “แม่กลับมาแล้ว!”

ฉันรออยู่ครู่หนึ่ง ลุ้นว่าจอสจะออกมาทักทายไหม เคยมีช่วงวัยหนึ่ง
ที่คิดว่าแม่กลับมาแล้วจะตามมาด้วยเสียงฝีเท้าเล็ก ๆ วังตังตัง แล้วร่างเล็กจิ๋ว
อบอูนก็จะพุ่งเข้ามากอดหัวเข่าฉัน การทักทายแบบนั้นเริ่มเกิดขึ้นน้อยลง
นับตั้งแต่จอสอายุครบสิบขวบ เขายังรักฉันอยู่ อย่าเพิ่งเข้าใจผิดนะ แค่ไม่ได้
แสดงออกชัดเจนเหมือนเมื่อก่อนเท่านั้นเอง

อย่างที่คาดไว้ ไม่ทันไรจอสก็เดินโซเซเท้าเปล่ามาที่โถงทางเข้า สัปดาห์นี้
เป็นสัปดาห์สุดท้ายก่อนเปิดภาคเรียน และเขาก็ถือโอกาสนี้ใช้เวลาเกือบ
ทั้งหมดไปกับการทิ้งตัวบนโซฟา ถ้าไม่ดูโทรทัศน์ก็เล่นเกมนินเทนโด ฉัน
ไม่ควรปล่อยให้เขาทำแบบนั้น แต่อีกไม่นานเขาก็จะต้องไปโรงเรียน ทำ
การบ้าน และเล่นกีฬา สิ่งที่เขาชอบที่สุดคือการแข่งขันเบสบอลลิตเติ้ลลีก¹
ซึ่งจะเริ่มต้นขึ้นในฤดูใบไม้ผลิ แล้วพอใกล้ถึงช่วงเวลานั้น เขาก็จะขอให้ฉัน
พาไปซ้อมที่สวนสาธารณะ

“หวัดดีครับแม่!”

ฉันกางแขน จากนั้นเขาก็โผล่เข้าหาอ้อมกอด แม้มันจะไม่เต็มใจเท่าไรนัก
“ว่าไงเจ้าหนู วันนี้เป็นยังไงบ้าง”

“ก็ดีครับ”

“ได้ทำอย่างอื่นนอกจากนั่งบนโซฟาไหม”

เขายิ้มยิงฟันให้ฉัน “จะทำไปทำไมล่ะฮะ”

¹ โปรแกรมการแข่งขันเบสบอลและซอฟต์บอลสำหรับเด็กที่ใหญ่ที่สุดในโลก
มีชื่อเสียงมากในสหรัฐอเมริกาและหลายประเทศทั่วโลก

จอสบัดผมสีน้ำตาลที่ปรกดวงตา เขาต้องตัดผมแล้ว ซึ่งถ้าอิงจากที่ผ่านๆ มาก็ต้องตัดผมกันเหนืออ่างล้างหน้าในห้องน้ำ แต่เขาต้องได้ตัดผมก่อนเปิดภาคเรียนแน่ๆ เด็กคนนี้น้ำตาล้ำพองของเขามากขึ้นทุกวัน ยิ่งผมเผ้ายาวรุงรังแบบนั้น ความเหมือนก็ยิ่งชัดเจนจนฉันเจ็บจี๊ดในอก

เสียงนาฬิกาจับเวลาดังขึ้นจากในครัว ฉันจึงเดินไปทางนั้นขณะที่กลิ่นไ่ก่อบหอมกรุ่นชัดเจนนี้อีกกว่าเดิม พระเจ้า ฉันคิดถึงอาหารฝีมือแม่เหลือเกิน แม่เคยทำอาหารให้แทบทุกคน แต่ฉันไม่ได้อยู่ได้ชยาคาเดียวกับท่านมานานแล้ว จนกระทั่งต้องย้ายกลับมาที่นี้อย่างถาวรเมื่อเดือนก่อนหลังแม่จากไป

ฉันเดินเข้าไปในครัวพอดีกับตอนที่มาร์จียกถาดออกมาจากเตาอบ มาร์จิจึงคอยยาละแวกนี้ผู้คอยมาช่วยดูแลจอสในวันที่ฉันต้องทำงาน เขาพยายามค้ำเสียงแข็งว่าตัวเองไม่จำเป็นต้องมีพี่เลี้ยง แต่ฉันก็ไม่สบายใจที่จะปล่อยให้เขาอยู่คนเดียวหลายชั่วโมง ขณะที่ตัวเองต้องไปทำงานไกลจากบ้านถึงสี่สิบห้านาที - ที่เรือนจำ แถมจอสก็อายุแค่สิบขวบ และไม่ใช่สิบขวบที่ดูเป็นผู้ใหญ่สักเท่าไรด้วย

“กลิ่นหอมมากเลยคะ มาร์จี้” ฉันเอ่ยชม

มาร์จียิ้มกว้างให้ฉันพลางทอดปอยผมสีเทาหลุดลุ่ยไว้หลังใบหู “โอ ไม่ใช่เรื่องใหญ่เลยจ๊ะ แค่ไ่ก่อบซอสเนยกระเทียมธรรมดาๆ แล้วก็มิซัวและหน่อไม้ฝรั่งเป็นเครื่องเคียงด้วย จะกินแค่ไ่ก่อย่างเดียวยังไม่ได้หรอก”

หืม ไม่ได้หรอกหรือ เพราะฉันค่อนข้างแน่ใจว่าตลอดสิบปีที่ผ่านมา มีหลายคืนที่ฉันกับจอสกินแค่ไ่กล้วนๆ จากถังบรรจุที่มีรูปผู้พันยัมเป้นปะอยู่ด้านข้าง

แต่เรื่องนั้นก็ป็นอดีตไปแล้ว ตอนนี้ทุกอย่างจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป นี่คือการเริ่มต้นใหม่ของเรสองคน

จอสสูดลมหายใจเข้าเฮือกใหญ่ด้วยท่าทีเกินจริง “กลิ่นซอสมันคุ้นเกินไปซะ”

ฉันจ้องหน้าเขา “หมายความว่าไง กลิ่นซอสจะคุ้นเกินไปได้อย่างไร”

มาร์จียับตา “ฉันว่าเขาคงได้กลิ่นเนยกระเทียมนะ”

จอสย่นจมูก “ผมไม่ชอบกระเทียม เราไปแมคโดนัลด์กันไม่ได้

เธออะ”

ฉันไม่ค่อยเข้าใจเลยว่าเราจะรักคนคนหนึ่งได้มากมายขนาดนี้ขณะที่
ก็ยากบีบคอเขาบ่อยๆ เหมือนกันได้อย่างไร

“อย่างแรกเลยนะ” ฉันพูด “ที่เรเกอร์ไม่มีแมคโดนัลด์ เพราะฉันเรา
ไปแมคโดนัลด์ไม่ได้ และอย่างที่สอง มาร์จี้ตั้งใจทำอาหารแสนอร่อยให้เรา
ด้วยตัวเอง ถ้าลูกไม่ยากกินก็ทำมือตัวเองแล้วกัน”

มาร์จี้หัวเราะร่วน “เธอพูดเหมือนลูกสาวฉันเลย”

หวังว่านั่นจะเป็นคำชมนะ “มาร์จี้ ชอบคุณมากนะคะที่มาวันนี้
วันจันทร์คุณจะมารอรับจอสหลังเลิกเรียนใช่ไหม รถโรงเรียนคงมาถึงราวๆ
บ่ายสามค่ะ”

“ตกลงตามนั้นล่ะ!” เธอรับคำ

ฉันเดินไปส่งมาร์จี้ที่ประตู แม้ว่าเธอจะมีลูกกุญแจของตัวเองอยู่แล้ว
ก่อนกล่าวลากัน เธอกลับชะงักไป รอยยิ้มลึกลับปรากฏขึ้นตรงหว่างคิ้วสีเทา
“บรูคจี้ะ ฟังนะ...”

ถ้าเธอบอกว่าจะขอลาออก ฉันคงได้แต่ขดตัวร้องไห้แน่ๆ เธอเป็น
พี่เลี้ยงเด็กคนเดียวที่ค่าตัวไม่เกินบของฉัน และจริงๆ เท่านั้นฉันก็แทบจ่าย
ไม่ไหวแล้ว “ว่าไงคะ”

“จอสดูกังวลใจเรื่องเปิดเทอมมาก” เธอกล่าว “ฉันรู้ว่าการต้องย้าย
มาอยู่ในเมืองใหม่นะไม่ง่ายเลย โดยเฉพาะในวัยนี้ แต่เขาดูเครียดกว่าที่ฉัน
คิดไว้เสียอีก”

“โอ้...”

“ฉันไม่ได้ยากให้เธอคิดมากนะ คนดี” เธอพูด “แค่อยากบอกให้รู้ไว้
นะจ๊ะ”

ฉันสงสารลูกชายวัยสิบขวบขึ้นมาจับใจ ฉันไม่โทษเขาหรือเรื่องที่เขา
โยยหาแมคโดนัลด์ นั่นคือสิ่งที่เขาคุ้นเคย ขณะที่เรเกอร์นั้นไม่ใช่ บ้านหลังนี้
ก็เช่นกัน ตลอดชีวิตของเขา พ่อแม่ของฉันไม่เคยอนุญาตให้เรามาเยี่ยมเลย -
พวกท่านเป็นฝ่ายไปหาพวกเราในเมืองเสมอ จนกระทั่งฉันบอกว่าพวกท่าน
ทำแบบนั้นไม่ได้อีกต่อไปแล้ว เมืองนี้คือบ้านของฉัน แต่สำหรับจอส ที่นี่คือ

เมืองที่เต็มไปด้วยคนแปลกหน้า

และฉันพอจะนึกออกอยู่บ้างว่าทำไมเขาถึงกลัวการเริ่มต้นที่โรงเรียนใหม่ หลังจากสิ่งที่เกิดขึ้นที่ควินส์

“เดี๋ยวฉันจัดการเองค่ะ” ฉันบอก “ขอบคุณอีกครั้งนะคะมาร์ซี”

ฉันกลับเข้ามาในครัว จอชนั่งเล่นขวดเกลียวและพริกไทยอยู่ที่โต๊ะอาหาร เขากำลังเทเครื่องปรุงเป็นกองเล็กๆ ซึ่งฉันเคยบอกไปแล้วหลายครั้งว่าอย่าทำ แต่ตอนนี้ฉันไม่โกรธเลย ฉันหย่อนตัวนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามเขา

“ไง ตัวเสป” ฉันพูดขึ้น “ลูกไหนไหม”

จอชลากนิ้วลงบนกองเครื่องปรุงเป็นตัวอักษร จ อักษรตัวแรกในชื่อของเขา “ฮะ”

“กังวลใจเรื่องโรงเรียนเหรอ”

เขายกไหล่ผอมๆ ข้างหนึ่ง

“แม่ได้ยินมาว่าเด็กๆ ที่ที่นี่สยดี่มากเลยนะ” ฉันบอก “คงไม่เหมือนกับที่บ้านเก่าหรอก”

เขatronดวงตาสีน้ำตาลขึ้นมา “แม่จะไปรู้ได้ยังไง”

ฉันสะดุ้ง รู้สึกถึงความเจ็บปวดของเขาพร้อมกับความเจ็บปวดนั้นเป็นของตัวเอง ปีที่แล้วจอชถูกเพื่อนที่โรงเรียนกลั่นแกล้งอย่างรุนแรง ฉันไม่รู้เรื่องเลยเพราะเขาไม่เคยเล่าให้ฟังตอนอยู่บ้าน เขาเพียงแค่เริ่มเงิบลงเรื่อยๆ ฉันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นจนกระทั่งวันที่เขากลับบ้านมาพร้อมกับขอบตาเขียวช้ำ

ถึงแม้รอยช้ำจะชัดเจน จอชก็ยังพยายามปฏิเสธว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาอับอายเกินกว่าจะเล่าให้ฉันฟังว่าเพื่อนๆ กลั่นแกล้งเขาทำไม ฉันไม่รู้อะไรเลย ลูกชายของฉันเป็นเด็กเงิบๆ อยู่บ้างก็จริง แต่เขาก็ไม่ได้โดดเด่นสะดุดตา ฉันไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเขาถึงตกเป็นเป้า จนกระทั่งฉันได้ยินคำที่เด็กคนอื่นใช้เรียกเขา

ลูกไม่มีพ่อ

ราวกับมีดกรีดเข้ากลางหัวใจเมื่อรู้ว่าเด็กคนอื่นแกล้งเขาเพราะฉัน เพราะอดีตของฉัน และความจริงที่ว่าลูกชายของฉันไม่เคยมีพ่อ เชื่อเถอะว่าหลังจากนั้นในหัวของฉันก็เต็มไปด้วยความคิดมืดมน

โรงเรียนมีนโยบายไม่ยอมรับการกลั่นแกล้งโดยเด็ดขาด แต่เอาเข้าจริงก็เป็นแค่คำพูดสวยหรูเพื่อสร้างภาพว่ากำลังทำสิ่งที่ถูกต้อง ไม่มีใครคิดจะยื่นมือเข้ามาช่วยลูกชายฉันเลย และสิ่งที่เลวร้ายเข้าไปอีกคือสายตาดัดสินของครูใหญ่ ตอนที่เขาบอกว่า เด็กๆ แค่นี้ให้เห็นความจริงอันน่าเศร้าเกี่ยวกับสถานการณ์ชีวิตของฉันเท่านั้นเอง

สำหรับแม่เลี้ยงเดี่ยวที่แทบเอาตัวไม่รอดอยู่แล้ว การต้องรับมือโรงเรียนที่แสร้งว่าไม่มีปัญหาอะไรนั้นช่างยากเหลือเกิน ไหนจะต้องเผชิญหน้าบรรดาผู้ปกครองที่อายุมากกว่าฉันถึงยี่สิบปีและมีทรัพย์สินเงินทองมากกว่าฉันหลายเท่าตัว ฉันถึงขั้นไปปรึกษาทนาย ซึ่งทำให้เงินแทบเกลี้ยงบัญชี แต่สุดท้ายได้รับเพียงคำแนะนำให้จอย้ายโรงเรียน

ด้วยเหตุนี้ เมื่อพ่อแม่ของฉันเสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถชนในช่วงท้ายปีการศึกษา ฉันก็ตัดสินใจไม่ขายบ้านหลังที่ตัวเองเติบโตมา บ้านหลังนี้คือการเริ่มต้นใหม่ที่ฉันและจอยต้องการ

“ลูกจะได้เพื่อนใหม่แน่นอน” ฉันบอกลูกชาย

“มั้งครับ” เขาพูด

“มีแน่นอน” ฉันยืนยัน “แม่รับรอง”

ปัญหาของการที่ลูกเริ่มโตขึ้นคือ พวกเขาเริ่มรู้แล้วว่ามิบางอย่างที่แม่รับปากไม่ได้อยู่จริง ๆ

จอยไม่ได้เงยหน้าขึ้นจากเกลียวและพริกไทยกองเล็ก ๆ คราวนี้เขาลากนิ้วเป็นตัว ซ ซึ่งเป็นตัวอักษรแรกของนามสกุล “แม่ฮะ”

“ว่าไงจะลูกรัก”

“ตอนนี้เราอยู่ที่นั่นกันแล้ว ผมจะได้เจอพ่อใหม่ฮะ”

ฉันเกือบลาลึกน้ำลายตัวเอง โอ้โฮ ฉันไม่รู้เลยว่าเขานึกถึงเรื่องนั้นด้วย แม้ฉันจะพยายามทำหน้าที่ทั้งพ่อและแม่ให้เขาแค่ไหน แต่ก็ยังมีบางช่วงที่จอยดูหมกมุ่นหาคำตอบว่าพ่อของเขาเป็นใคร ตอนเขาอายุห้าขวบ ฉันทำให้เขาหยุดพูดเรื่องพ่อแทบไม่ได้เลย ทุกวันเขาจะกลับมาบ้านพร้อมภาพวาดใหม่ ภาพพ่อที่เขาจินตนาการหน้าตาเอาไว้ บางวันก็เป็นนักบินอวกาศ เป็นตำรวจ เป็นสัตวแพทย์ แต่พักหลังเขาไม่ได้พูดถึงพ่อเลย

“จอส” ฉันเริ่มเอ่ย

“เพราะพ่ออยู่ที่นี้ใช่ไหมคะ” เขาเงยหน้าขึ้นจากโต๊ะ “ใช่หรือเปล่าคะ”

ทุกถ้อยคำของเขาเหมือนกริชเล่มเล็กๆ ที่แทงหัวใจฉัน ฉันควรบอกไปเสียตั้งแต่แรกว่าพ่อของเขาเสียชีวิตไปแล้ว ทุกอย่างคงง่ายกว่านี้ ฉันควรแต่งเรื่องราวงดงามขึ้นมาสักเรื่อง เล่าว่าพ่อของเขาเป็นวีรบุรุษที่พลีชีพอย่างกล้าหาญเพื่อ...ไม่รู้สิ อาจเพื่อพยายามช่วยลูกหมาจากไฟไหม้อะไรทำนองนั้น เรื่องราวแบบนั้นคงทำให้เขามีความสุข และบางที ถ้าฉันเล่าเรื่องลูกหมาและไฟไหม้นั้นให้เขาฟังจริงๆ เมื่อปีก่อนเด็กพวกนั้นคงไม่รังเกียจเขา

“ลูกรัก” ฉันพูด “พ่อของลูกเคยอยู่ที่นี้ แต่ตอนนี้ไม่ได้อยู่แล้ว ไม่อยู่อีกต่อไปแล้วค่ะ”

ฉันอ่านสีหน้าจอสไม่ออกเลย ปัญหาอีกอย่างของการที่ลูกโตขึ้นก็คือ พวกเขาดูออกถ้าพ่อแม่โกหก

บทที่ 3

ชาย ที่อยู่ตรงหน้าฉันมีฟันแค่ซี่เดียว

เออะ ก็ไม่ใช่ซี่เดียวเสียทีเดียวหรอก คุณเฮนเดอร์สันมีฟันกรามด้าบีสองสามซี่อยู่ด้านในสุดของช่องปากที่ควรได้พบทันตแพทย์โดยด่วน แต่ตอนเขายิ้ม สิ่งเดียวที่ฉันเห็นก็คือฟันบนเหลืองๆ หนึ่งซี่เท่านั้น

“คุณช่วยชีวิตผมไว้จริงๆ นะหมอ” คุณเฮนเดอร์สันพูดพลางยิ้มอวดฟันเจ้าเก่าซี่เดิมอีกครั้ง ทั้งที่บอกเขาไปแล้วสองครั้งว่าฉันไม่ใช่หมอ แต่ดูเหมือนเขาจะชอบเรียกฉันแบบนั้น “ผมซาบซึ้งใจมากจนบอกไม่ถูกเลย”

“ฉันยินดีช่วยค่ะ” ฉันตอบ

จริงๆ แล้วฉันแทบไม่ได้ทำอะไรเพื่อคุณเฮนเดอร์สันเลย นอกจากเขียนใบสั่งยาพ่นสำหรับโรคถุงลมโป่งพองขูดใหม่ให้เขา ดูเหมือนว่าเขาอาการแย่ลงในช่วงไม่กี่เดือนที่ผ่านมา นักโทษของที่นี่ต้องกรอกแบบฟอร์มคำร้องเพื่อขอเข้าพบฉันถ้าไม่ใช่การตรวจตามนัดรอบปกติ และในแบบฟอร์มที่คุณเฮนเดอร์สันส่งมามีเพียงคำว่า “หายใจไม่ออก”

ผู้ป่วยทุกคนที่ฉันเจอในวันแรกของการทำงานล้วนไม่ต่างกัน ฉันไม่รู้ว่าพวกเขาเหล่านี้เคยทำอะไรมาถึงลงเอยอยู่ในเรือนจำความมั่นคงสูงสุด แต่ทุกคนล้วนสุขภาพอย่างเหลือเชื่อและซาบซึ้งในน้ำใจที่ฉันช่วยดูแลอย่างดี ฉันไม่รู้ว่าชายวัยหกสิบสามที่อยู่ตรงหน้าเคยก่ออาชญากรรมร้ายแรงแบบไหนมา และไม่อยากรู้ด้วย ตอนนี้ฉันชอบเขานะ

“ผมโอแล้วก็หายใจเสียงฮืดฮาดตั้งแต่หมอหญิงคนก่อนออกไป” คุณเฮนเดอร์สันบอก เขาโอโฮลกเสียงดังหนักหน่วงขึ้นมาทันทีราวกับจะยืนยันคำพูดตัวเอง ฉันอยากส่งเขาไปเอกซเรย์ปอดเหลือเกิน แต่วันนี้เจ้าหน้าที่

เฉพาทางไม่อยู่ จึงต้องรอนจนถึงวันพรุ่งนี้

การจัดการบุคลากรของที่นี่เลวร้ายมาก แคว้นแรกในการทำงานก็เห็นได้ชัดจนชวนเจ็บใจแล้ว ก่อนที่ฉันจะมาทำงานที่นี่ ดร.วิตเทนเบิร์กจะแวะเข้ามาตรวจเป็นครั้งคราว นอกนั้นก็ส่งเหล่าผู้ต้องขังไปที่ห้องฉุกเฉินหรือคลินิกดูแลผู้ป่วยฉุกเฉินเพื่อเข้ารับการรักษาขั้นพื้นฐาน – ซึ่งเรือนจำก็ต้องเสียค่าใช้จ่ายมหาศาล ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมพวกเขาจึงดูร้อนรนอยากรีบฉันเข้าทำงานนัก

ร้อนรนมากจนหลับหูหลับตาเรื่องความสัมพันธ์ลึกซึ้งระหว่างฉันกับผู้ต้องขังคนหนึ่ง

“แล้วโดโรทีล่ะคะ” ฉันถาม “คุณได้บอกเธอเรื่องอาการหายใจลำบากไหม”

เขาโบกมือ “เธอก็แค่บอกให้เลิกทำตัวเหมือนเด็กซีแย่นะสิ”

แม้ว่าพวกเขาจะสุภาพพอสมควร แต่ตลอดทั้งวันนี้ฉันก็ได้ยินเสียงบ่นเรื่องโดโรทีจนหูแทบชา ดูเหมือนพวกเขาไม่ชอบเธอเท่าไรนัก

“แต่คุณนะเยี่ยมไปเลยนะหมอ” คุณเฮนเดอร์สันกล่าว

“ขอบคุณค่ะ” ฉันส่งยิ้มให้เขา “มีอะไรสงสัยหรือกังวลอีกไหมคะ”

“เออ ผมมีคำถาม” เขาเกาศีรษะที่มีผมสีเทาพันกันยุ่งเหยิง “คุณแต่งงานหรือยัง”

คำตอบของโดโรทีเรื่องห้ามเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวให้ผู้ป่วยรู้ยังดังก้องในหู แต่คำถามนี้ก็ดูไร้พิษภัย อีกทั้งเขาก็เห็นอยู่แล้วว่าฉันไม่ได้สวมแว่นแต่งงาน

“ยังค่ะ” ฉันตอบ “ยังไม่ได้แต่งงาน”

“เอาเถอะ ผมแน่ใจว่าคุณต้องหาได้สักคนเร็วๆ นี้ละ หมอ” เขาเอ่ย “คุณทั้งสาวทั้งสวยจริงๆ ไม่ต้องห่วงนะ”

เยี่ยมไปเลย

คุณเฮนเดอร์สันกระโดดลงจากเตียงตรวจ ฉันเดินนำเขาออกจากห้องพลาจذبันที่กรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ลงในเวชระเบียน จากที่ฉันสังเกตข้อกำหนดเรื่องเอกสารที่นี่ไม่ค่อยเข้มงวดนัก พยาบาลเวชปฏิบัติคนก่อน

ที่ชื่อเอลิสก็เขียนบันทึกสำหรับแต่ละเซลล์ที่ตรวจแค่นี้ก็บรรทัดด้วยลายมือหวัดๆ ตัวโตๆ ไม่ว่าเธอจะก่อความผิดใดเอาไว้ ฉันก็รู้สึกขอบคุณที่ลายมือของเธออ่านง่ายดี

มาร์คัส ฮันต์ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ยืนรออยู่หน้าห้องตรวจ ฮันต์ได้รับมอบหมายให้ประจำการที่หน่วยแพทย์ ซึ่งหมายความว่าเขาจะเป็นคนพาผู้ป่วยมายังพื้นที่รอตรวจ (ซึ่งก็คือบรรดาเก้าอี้พลาสติกที่เรียงแถวอยู่ด้านนอกห้องตรวจ) และยืนตรงในท่าเข้ระเบียบอยู่หน้าห้องขณะที่ฉันตรวจผู้ป่วย

ฮันต์เป็นชายร่างสูง และแม้รูปร่างไม่ได้กำยำล่ำสันก็ยังคงแข็งแรงภายใต้ชุดเครื่องแบบเจ้าหน้าที่สีน้ำเงิน เขาน่าจะอายุราวสามสิบต้นๆ โทนสีระเกะเกสิ้งเกลา และมีเคราบางๆ บริเวณคาง ประตูห้องตรวจไม่มีหน้าต่าง ฉันจึงอุ่นใจขึ้นเมื่อเปิดประตูห้องเอาไว้และรู้ว่าฮันต์ยืนเฝ้าอยู่ด้านนอก ฉันสังเกตว่าบางครั้งเขาเปิดประตูกว้างเต็มที่ แต่บางครั้งก็แค่เปิดแง้มไว้เล็กน้อย ดังเช่นกรณีคุณเฮนเดอร์สัน ฉันเดาว่าเขาน่าจะรู้จักผู้ต้องขังแต่ละคนดีกว่า จึงปล่อยให้เขาเป็นฝ่ายตัดสินใจตามดุลยพินิจ

ราวหนึ่งในสามของพวกเขาก็เข้ารับการตรวจวันนี้มีโซ่ล่ามข้อมือ บางคนก็มีโซ่ล่ามข้อเท้าด้วย ฉันไม่ได้ถามว่าเจ้าหน้าที่มีเกณฑ์ตัดสินอย่างไรว่าใครบ้างที่ต้องถูกล่าม

ฉันส่งตัวคุณเฮนเดอร์สันให้เจ้าหน้าที่ฮันต์ เขาพยักหน้ารับอย่างไร้อารมณ์ เขาไม่ค่อยยิ้มเหมือนโคโรที หรืออาจไม่เคยยิ้มเลย ตั้งแต่เข้ามาทำงานที่นี่ก็มีแค่เหล่านักโทษเท่านั้นที่ยิ้มให้ฉัน

“เดี๋ยวผมพาเขากลับไปห้องขังเองครับ” ฮันต์บอกฉัน

ฉันมองบรรดาเก้าอี้พลาสติกที่เรียงรายหน้าห้องตรวจ “ไม่มีคนรอตรวจแล้วหรอกคะ”

“ไม่มีครับ คุณได้พักแล้วละนะ”

ฉันมองตามฮันต์ที่เดินลับตาไปตามโถงทางเดินพร้อมคุณเฮนเดอร์สัน ทั้งฉันไว้ตามล้าพัง ใช่ว่าฉันจะไม่ตั้งใจที่ได้พักหรอกนะ เพียงแต่ที่นั่นไม่มีอะไรให้ทำมากนัก สัญญาณฉายไฟที่มีเอาเข้าจริงก็เหมือนไม่มี แสงไม่มีใครให้นั่งคุยด้วยเลย เห็นที่ฉันควรเริ่มพกหนังสือมาด้วยเพื่อมีช่วงพักในตารางงาน

ห้องเวรระเบียบอยู่ทางซ้ายมือ วันนั้นฉันเข้าไปในห้องนั้นสองสามครั้ง เพื่อหาประวัติผู้ป่วยเองเพราะไม่มีใครช่วย ฉันก็มองนาฬิกาข้อมือ – ยังเหลือเวลาอีกหนึ่งชั่วโมงก่อนเลิกงาน ฉันหันมองซ้ายขวาไปตามโถงทางเดิน ที่นี้ไม่เหลือใครแล้วนอกจากฉัน

ฉันค่อย ๆ เดินออกไปที่ห้องเวรระเบียบแล้วใช้บัตรประจำตัวเปิดประตู ข้างในห้องคับแคบอัดอัด เบียดแน่นไปด้วยตู้เก็บเอกสารเท่าที่พอจะยัดเข้าไปในพื้นที่เล็ก ๆ นี้ได้ มีเพียงแสงสลัวจากหลอดไฟเปลือยดวงเดียวที่ห้อยลงมาจากเพดาน ที่มุมห้องยังมีแฟ้มเอกสารกองพะเนิน เอกสารบางส่วนกระจัดกระจาย โตโรที่เคยบอกฉันว่าแฟ้มเหล่านั้นเป็นของผู้ต้องขังที่ไม่ได้อยู่ที่นี่แล้ว และในเมื่อพวกเขาส่วนใหญ่ที่นี่ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิต ฉันก็พอเข้าใจว่านั่นหมายถึงพวกเขาเสียชีวิตแล้ว

ฉันมีเวลาไม่มากก่อนฮันต์จะกลับมา โชคดีที่ฉันรู้แจ่มแจ้งว่าตัวเองมองหาอะไรอยู่

ฉันพุ่งตรงไปยังลิ้นชักที่มีป้ายตัวอักษร N แล้วดึงออกมา ภายในนั้นมีแฟ้มหนา ๆ มากมายอัดแน่น ฉันไล่นิ้วดูรายชื่อ เนช แรบป์ เนเพียร์ นีล เนลสัน

ฉันดึงแฟ้มออกมาด้วยมือที่สั่นเทาเล็กน้อย บนแถบเขียนชื่อหวัด ๆ ว่าเชน เนลสัน เขานั้นเอง เขายังอยู่ที่นี่ ก็ไม่น่าแปลกใจสักหน่อย เพราะครั้งล่าสุดที่ฉันเจอเขาคือตอนที่เขาถูกตัดสินโทษให้ใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ในนี้

ฉันหลับตาลง ภาพใบหน้าหล่อเหลาติดเบื่อนยังแจ่มชัดในความคิด ดวงตาคู่นั้นจ้องลึกเข้ามาในดวงตาฉัน *ฉันรักเธอนะบรูค*

นั่นคือสิ่งที่เขาบอกฉัน เพียงไม่กี่ชั่วโมงก่อนที่เขาพยายามจะฆ่าฉัน และนั่นยังไม่ใช่วิธีเลวร้ายที่สุดที่เขาทำด้วยซ้ำ

ฉันก็มองเวรระเบียบในมือ อยากเปิดดูใจแทบขาดแต่ก็รู้ดีว่าไม่ควรในแง่ศีลธรรมแน่นอนว่าฉันไม่ควรทำเด็ดขาด ส่วนในแง่กฎหมาย...ก็อยู่ในพื้นที่สีเทา ๆ ตามหลักการแล้ว ในฐานะนักโทษของเรือนจำ เขาก็เป็นผู้ป่วยคนหนึ่งของฉัน แต่ถ้าฉันเลือกเปิดแฟ้มนี้ ฉันก็จะไม่อ่านมันในฐานะพยาบาลเวชปฏิบัติ

ฉันเพิ่งมาทำงานที่นี้ได้แค่วันเดียว ยังเร็วเกินไปที่จะละเมิดกฎ

ตอนสมัครงานนี้ ฉันไม่คิดเลยว่าจะได้งาน ด้วยความที่ฉันมีความเกี่ยวข้องกับหนึ่งในผู้ต้องขัง แต่ในช่วงการพิจารณาคดีของเซนนั้นฉันยังเป็นผู้เยาว์ และพ่อแม่ก็พยายามทุกวิถีทางเพื่อกันชื่อฉันออกจากเอกสารสาธารณะถึงอย่างนั้น – ฉันก็ยังเชื่อว่าการตรวจสอบประวัติจะทำให้ฉันถูกเปิดโปง แต่ฉันคิดผิด

บางทีพศติอาจรู้เรื่องความเกี่ยวข้องนั้นอยู่แล้ว แต่พวกเขาอยากได้คนมาทำงานมากเสียจนยอมปิดหูปิดตา

ฉันได้ยินเสียงคลิกและรู้ทันทีว่าใครบางคนใช้บัตรประจำตัวเปิดประตูห้องเวชเชเบียน ด้วยความตกใจสุดขีด ฉันรีบยึดเวชเชเบียนของเซนกลับเข้าไปในลิ้นชักและผลักปิดเสียงดังปังในจังหวะเดียวกับที่ประตูห้องเปิดออกเจ้าหน้าที่ฮันต์ยืนอยู่ตรงทางเข้า เกร่างสูงใหญ่เต็มกรอบประตู

“เรามีผู้ป่วยให้คุณตรวจอีกคนครับ” ดวงตาของเขาดูคล้ายไฟรมมืดดำสองโพรงท่ามกลางแสงสลัว “คุณเข้ามาทำอะไรในนี้”

“ฉัน เอ่อ...” ฉันหันไปมองลิ้นชักเก็บแฟ้มด้านหลัง “ฉันแค่นึกอะไรขึ้นมาได้เกี่ยวกับผู้ป่วยเมื่อเช้ายากมากฉบับที่กไว้หน่น้อยนะค่ะ”

ฉันมีสิทธิ์อย่างเต็มที่ที่จะอยู่ในห้องเวชเชเบียนนี้ เราไม่มีทางรู้ว่าสิ่งที่ฉันทำเมื่อครู่ไม่ใกล้เคียงกับคำว่าถูกต้องเลย แม้ฉันจะเกรงว่าแก้มร้อนผ่าวของตัวเองอาจฟุ้งทูกอย่างอยู่

ฮันต์หรี่ตามองฉัน “ผมจัดเวชเชเบียนทั้งหมดตามตารางนัดตรวจไว้ให้แล้ว ถ้าต้องการแฟ้มอื่นเพิ่มเติม ผมจะเอาไปให้ครับ”

“อ้อ” ฉันผินยิ้ม “งั้นก็ขอบคุณมากนะคะ ฉันซาบซึ้งใจจริงๆ”

เขาไม่ยิ้มตอบ

เยี่ยมจริง ๆ เพิ่งมาทำงานไม่ถึงวัน ผู้คุมก็คิดว่าฉันเป็นตัวปัญหาเสียแล้ว แต่ดูเหมือนพวกเขาจะต้องการฉันมากกว่าที่ฉันต้องการพวกเขา ดังนั้นหน้าที่การงานของฉันจึงยังปลอดภัยอยู่ อย่างน้อยก็ในตอนนี้

ตราบไคที่เซน เนลสัน ยังไม่จำเป็นต้องเข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยเร็ว ๆ นี้